

Nannie Albers- Bloemendaal

Scholten's hondenkar

Wat kunnen kleine, simpele dingen toch vaak aardige herinneringen oproepen. Bij het opruimen van een lade vol oude spullen vond ik een ringetje. Het lag op een "bedje" van vergeelde watten. Ooit zal het in kinderogen een sieraad zijn geweest, maar dat was het nu bepaald niet meer. Toch poetste ik het wat op en terwijl ik dat deed, dacht ik na over de herkomst.

Ineens wist ik het weer: het was een cadeautje van 'zeepmagnaat' Scholten. Wie dat was? In Zutphen stonden (en staan) de zgn. Evekinkwoningen. Bij alle Zutphenaren en Zutphenezen nog altijd bekend.

In één van die huizen woonde aan het begin van de twintigste eeuw een Scholten. Hij verkocht wasmiddelen. Een winkel had hij niet, hij ventte zijn waren uit met een kar die getrokken werd door twee honden. Beide liepen in een solide, leren tuig.

Op deze manier bracht hij zijn waar – in hoofdzaak zeepoeder, zeep en aanverwante producten – aan de man, of liever gezegd: aan de vrouw. De huisvrouwen

waren blij met de bezorging op vaste dagen.

Scholten werkte hard, was vriendelijk en hulpvaardig. Het is niet onaannemelijk dat hij, mede door deze eigenschappen, een zekere mate van welstand bereikte. Voor de honden had hij een onderkomen op de Houtwal. Die deed z'n naam alle eer aan, want er lagen honderden gehakte bomen voor de houthandelaar. Maar voor de honden was er een stenen bouwsel, tevens opslagplaats voor de handel van Scholten. Hij verzorgde de dieren goed. Niemand maakte er aanmerkingen over.

Nu zult u zeggen "Wat heeft dit nu allemaal te maken met het ringetje?" Het antwoord is simpel: in de pakken zeepoeder zaten wel eens van die piepkleine cadeautjes voor de kinderen, bijvoorbeeld een glazen stuitertje of ... een ringetje. Een soort klantenbinding, kleine geschenken onderhouden immers de vriendschap!

Nooit had ik meer aan de hondenkar gedacht – de laatste die Zutphen gekend heeft. Het ringetje heb ik weer zorgvuldig opgeborgen.